

«Σιωπή, τὸ λάλον στόμα κλείσατε καλῶς,
 «Μὴ τὸ μάθη ἢ Μαρία τ' ὄνομα αὐτὸ,
 «Κ' εἰς τὴν θεάν μου φωνάξῃ καὶ αὐτὴ τρελλός,
 «Καὶ αὐτὴ τρελλός...»

«Καὶ μ' ἐδίωκον φωνοῦντες: «Ὁ τρελλός!» ὁμοῦ,
 «Καὶ τὸ νέον ὄνομά μου ἔτρεχε πετῶν,
 «Καὶ μ' ἐλιθοβόλουν ὅλοι, ὅλοι κατ' ἐμοῦ...
 «—Ἀχ! πονοῦν οἱ λίθοι, πόνον προξενοῦν φρικτόν!—
 «Ἐνας μ' εἶπεν εἰς τὸ στήθος, λίθος τρομερός...
 «Μοῦ ἐφάνη ὁ ὄριζων σκοτεινός, θολός,
 «Κ' ἔπεσα αἱματωμένος, κ' ἔπεσα νεκρός,
 «Ὅμως ἤκουον ἀκόμη: «ἔπεσ' ὁ τρελλός,
 «Ἐπεσ' ὁ τρελλός.»

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΒΥΡΩΝΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Τρίτου Ἀσματος.

Μετάφρασις ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΟΣΙΟΥ.

Α'.

Χώρα θεία κυκλομένη ὑπὸ νήσων μυροδόλων,
 Ὅπου ἡ Σαπρὴ ἠγάπα κ' ἐμελῶδει φλογερά,
 Ἄνεπήδησεν ἡ Δῆλος, ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων...
 Δοξαθεῖσα εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς μάχας φοβερά!
 Ἀκατάπαυστα τὸ ἔαρ σὲ στολίζει, σὲ θερμαίνει,
 Ναί! ἀπώλετας τὰ πάντα ἀλλ' ὁ ἥλιός σου μένει.

Β'.

Καὶ ἡ μοῦσα ἡ τῆς Χίου καὶ ἡ μοῦσα ἡ τῆς Τέω,
 Τῶν ἡρώων ἡ κιθάρα τῶν ἐρώτων ὁ αὐλός,
 Ἐφυγον εἰς ξένους τόπους κ' ἐγκατέλιπον τὴν ἔω
 Ἐπειδὴ δὲν τὰς ἐτίμα ὁ ἐδῶ αἰγιαλός.
 Εἰς αὐτὰς σιγοῦν τὰς νήσους, νήσους πάλαι τῶν Μακάρων
 Κ' ἐξ αὐτῶν ἤχει ἡ δύσις, χώρα τότε τῶν βαρβάρων.

Γ'.

Τὰ βουνὰ τὴν πεδιάδα βλέπρουσι τοῦ Μαραθῶνος,
 Καὶ ὁ Μαραθῶν τὸν πόντον τῆς θαλάσσης θεωρεῖ.
 Ὄν ἐκεῖ μίαν ἡμέραν ἐσυλλογιζόμην μόνος
 Ὅτι ἡ Ἑλλάς νὰ γίνῃ ἐλευθέρᾳ ἠμπορεῖ!
 Ἐπειδὴ, ἐφρόνου, ὅστις τῶν Περσῶν πιπεῖ τοὺς τάφους
 Δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἐπὶ δουλικῷ ἐδάφους.

Δ'.

Ἐπερθεν τῆς Σαλαμῖνος εἰς πετρηρεφεῖς βραχάδας
 Βασιλεῖς τις ἐθρονίσθη πρὸς αὐτὴν παρατρῶν.
 Ἐβλεπε δὲ εἰς τὰ κάτω πολλὰς πλοίων μυριάδας,
 Ἀναρίθμητα τὰ πλήθη τῶν στρατῶν τῶν κρατερῶν.
 Τὰς δυνάμεις οὗτος εἶχεν ἀριθμήσει ἀφ' ἡμέρας
 Δὲν μοι λέγετε ποῦ ἦσαν αὐτὰ ὅλαι τὸ ἔσπερας;

Ε'.

Καὶ ποῦ εἶναι;... Καὶ ποῦ εἶσαι σὺ αὐτὴ πατρὶς γλυκεῖα;
 Εἰς τὴν ἔρημον ἀκτὴν σου τώρα πλέον δὲν ἤχει
 Τῶν ἡρώων σου τὸ ἔπος, ἐπειδὴ τώρα καμμία
 Τῶν ἡρώων δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ τέκνα σου ψυχῇ.
 Ἐπρεπεν αὐτὴ ἡ λύρα, ἀπ' αἰώνων θεῖα λύρα,
 Εἰς ἐμοῦ νὰ καταστήτῃ τοῦ βεβήλου φεῦ! τὴν χεῖρα;

ΣΤ'.

Καλόν, ὅτι ἐπὶ τούτου τοῦ ἐνδόξου τώρα τόπου
 Ὅπου τὸν λαὸν πιέζει τῶν τυράνων ὁ ζυγός,

Τὴν αἰδῶ τοῦ πατριώτου ὄλην ἐπὶ τοῦ προσώπου
 Κἂν αἰσθάνεται ὁ φίλος τῆς πατρίδος αἰδός;
 Ἄν φανῇ τοιοῦτος τώρα εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑλλήνων,
 Διὰ τούτους κοκκινίζει δι' ἐκείνην χύνει θρήνον.

Ζ'.

Ἄλλ' ἀρκεῖ νὰ κοκκινίξῃ, νὰ θρηγῇ τὸ μεγαλεῖον,
 Ἐνῶ ἐπιπτον εἰς μάχας οἱ προπάτορες ἡμῶν;
 Ἄνοιξον, ὦ γῆ τὰ σπλάγχνα κ' ἐκ τοῦ βάθους τῶν μνημείων
 Ὅλιγίστους τῶν ἀρχαίων στεῖλ' ἐδῶ Σπαρτιατῶν.
 Τρεῖς ἐκ τῶν Τριακοσίων στρατιώτας μόνον στεῖλε
 Καὶ μὲ νέαν δόξαν θέλου λαιμπρυνθῆ αἰ Θερμοπύλαι.

Η'.

Πῶς! ἀπόκρισις, καμμία; σιγῇ ἄκρα τῶν θανόντων;
 Ὅχι, ὄχι, νὰ, ἀκούω φθόγγους κάτωθεν φωνῶν,
 Ὅς μακρὰς βροντὰς χειμάρρων ἐρχομένων καὶ βοῶντων.
 Κεφαλὴν ἄς ἀνυψώσῃ μόνον εἰ τῶν ζωντανῶν,
 Καὶ ἐρχόμεθα δρομαῖοι, καὶ ἐρχόμεθ' ὀπλισμένοι.
 Φεῦ! οἱ ζῶντες σιωπῶσιν. Αὐτοὶ εἶν' ἀποθαμμένοι.

Θ'.

Ὅλα μάταια! — Ἄς ψαύσω χορδὰς πλέον εὐφροσύνους
 Φέρετε τῆς Σάμου οἶνον, χύνετε αὐτὸν πολὺν,
 Οἱ Ἀγαρηνοὶ ἄς θέλου τοὺς πολέμους, τοὺς κινδύνους,
 Ἡμεῖς θέλομεν τὸ αἶμα ἀπὸ χίαν σταφυλῆν.
 Ἴδε, ἴδε, πῶς ὀρθοῦται ἡ ἀγέλη τῶν ἀχρείων,
 Καὶ πῶς τρέχει ἀπαντῶσα εἰς τὸ βακχικὸν σημεῖον.

Ι'.

Ἡμεῖς ἔχετε τοῦ Πύρρου καὶ νῦν ἔτι τὰς ὀρχήσεις
 Καὶ δὲν ἔχετε τοῦ Πύρρου φάλαγγα πολεμικὴν.
 Διατὶ ἀπὸ τὰς δύο ὑμεῖς ταύτας τὰς ἀσκήσεις
 Δὲν ἐσώζατε τὴν πλέον εὐγενῆ καὶ ἀνδρικήν;
 Ἐχετε τοῦ Κάδμου ἔτι τὴν γραφὴν σεῖς τὴν ἰδίαν,
 Σᾶς τὴν ἔδωκε φρονεῖτε, ὡς καλὴν διὰ δουλείαν;

ΙΑ'.

Πλήρες θέλω οἶνου Σάμου τὸ ποτήριον καὶ πάλιν
 Καὶ δὲν θέλω ἀναμνήσεις, λύπην φέρουσι πολλήν.
 Δι' αὐτοῦ ὁ Ἀνακρέων δόξαν ἔλαβε μεγάλην,
 Ναὶ μὲν, τοῦ τυράννου οὗτος ἐθεράπευεν αὐλήν,
 Ἄλλ' ὁ Πολυκράτης Ἑλλήν. Τότε κἂν ἡμεῖς τυράννους
 Εἶχομεν συμπατριώτας, ὄχι ξένους—Μουσόουλμάνους.

ΙΒ'.

Ἦτο καὶ ὁ Μιλτιάδης τύραννος τῆς Χερσονήσου,
 Τῆς ἐλευθερίας ὅμως μέγας ὑπερασπιστής;
 Ἄς ἐφαίνετο τοιοῦτος ἄλλος τύραννος ἐξίσου,
 Ἴσως ἤθελε τοῦ γένους γίνεαι ἐλευθερωτής.
 Ἄλυσις ἐνός τοιοῦτου ἴσως ἦθελ' ἠμπορέσει
 Ὅς ἐν σῶμ' ἀδιαβρήκτως ἡμᾶς ὅλους νὰ συνδέσει.

ΙΓ'.

Πλήρες πλήρες οἶνου Σάμου τὸ ποτήριον ἐκ νέου.
 Εἰς τοὺς βράχους τοῦ Σουλίου, εἰς τῆς Πάργας τὴν ἀκτὴν
 Λεῖψανά τινα του γένους ζῶσιν ἔτι τοῦ γενναίου,
 Ὅπερ Δωρικαὶ μὴτέ ες ἔφρον εἰς τὴν ζωὴν!
 Ἐξ αὐτῆς τῆς φυλῆς ἴσως τῶν Ἡρακλειδῶν ἀξίας
 Θὰ φανοῦν μίαν ἡμέραν πρόμαχοι ἐλευθερίας.

ΙΔ'.

Εἰς τῶν Φράγκων ὑποσχέσεις μὴ στηρίζετε ἐλπίδας
 Ἐμπορός ὁ βασιλεὺς των ἀγοράζει καὶ πωλεῖ.
 Εἰς τῶν τέχνων σας τὰς λόγγας καὶ ἀσπίδας καὶ κοπίδας
 Εἰς αὐτὰ αὐτὰ καὶ μόνον ἡ ἐλπίς ἄς στηριχθῇ.
 Ἄπὸ τοὺς ἀχρεῖους Τοῦρκους καὶ τοὺς πονηροὺς λατίνους
 Ὅσον δυνατοὶ κ' ἂν ἦσθε δεῖνοὺς τρέχετε κινδύνους.

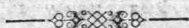
ΙΕ΄.

Πλήρη πάλιν οίνου Σάμου πλήρη θέλω τὴν φιάλην.
Βλέπω νέας εἰς τὰ δένδρα χορευούσας ἐν σκιᾷ
Καὶ τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς των λάμπει χύνοντας με-
γάλην.

Ἄλλ' οἱ ἰδιόκοί μου κλαίου, χύνουν δάκρυα πικρά,
Ἐπειδὴ, ἐνῶ τὰς βλέπω, συλλογίζομαι φρυάττων,
"Ὅτι δούλους θὰ θηλάσουν μετὰ τὰ στήθη τὰ λευκά των.

ΙΓ΄.

Φέρετέ με εἰς τοὺς στύλους τοῦ Σουνίου τοὺς λυγδίους,
"Ὅπου ἔρημον τὸ κύμα εἰς τὴν ὄχθην θρηνηθεῖ"
Ἐκεῖ θέλω νὰ ὑψώσω μετ' αὐτοῦ κ' ἐγὼ τοὺς θρήνους
Καὶ ὡς κύκνος ν' ἀποθάνω, ὅστις θνήσκων κελαθεῖ.
Ὡς πατρίδα μου δὲν θέλω δούλην γῆν, μὴ ἐλευθεράν.
Χύσε εἰς τὴν γῆν τὸν οἶνον, τὴν φιάλην ῥίψε πέραν.

ΕΙΣ ΞΗΡΟΝ ΡΟΔΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Ὡ τῆς σβεσθείσης μου χαρᾶς σύμβολον ἐξανθήσαν!
Ὡς ἐμειδίω ἀλλοτε καὶ σὺ ποτ' ἐμειδίᾳς.
Αἶ ὦραί μου, — αἶ δρόσοι σου — ἦσαν χρυσαῖ, πλὴν . . ἦ σ α ν,
Κ' ἐσβέσθησαν, ἀφήσασαι φύλλα ξηρὰ καὶ μυεῖας!

Ἦσαν κ' ἐσβέσθησαν! σὲ χεῖρ ἀπέτρεπε ἔτι θάλλον
Τῆς ζηλωτῆς πατρίδος σου, τῶν δρόσων τοῦ βροδῶνος,
Κ' ἐγὼ τῆς ἐξορίας γῆν, εἰς ξένου κόσμου σάλου
Ἀνάρπακτος ὑπὸ ψυχρᾶς πνευῆς ἐβρίβην μόνος.

Ὡ! κἂν, εἰς τίνα, βόδον μου, σ' ὀφείλω ἄρα χεῖρα;
Μὴ σ' ἔδρεψέ τις τρέμουσα, ἐρυθριῶσα κόρη,
Κ' εἰς τὸν ἐξοριστὸν ἐμὲ τῶν φύλλων σου τὰ μύρα
Ὡς μύρον τῆς ἀγάπης τῆς ἀπόκρυφον ἐδώρει;

Μὴ τις παρθένος τρυφερὰ περιπαθῶς σ' ἐφίλει,
Καὶ ἡ πνοή της ἔπιε τὸ δροσερόν σου μύρον,
Κ' εἰς στόνος τῆς ἐμάρανε τὰ θάλλοντά σου χεῖλην;
Τίς οἶδεν, . . ἴσως! — ὦ, γλυκὺ τὸ ἴσως, πλὴν καὶ εἶρον!

Ναὶ βόδον! μάτην σ' ἐρωτῶ: ὅπου καὶ ἂν ἐτράπη
Τὸ βλέμμα μου, πρὸς βλέμμα ἐν ποτὲ δὲν συντηθήην,
Ταντάλου δι' ἐμὲ καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀγάπη,
Ν' ἀγαπηθῶ ἐζήτησα, ἀλλὰ... δὲν ἠγαπήθην.

Μὴ σ' ἔδρεψα ἐγὼ αὐτός, τὸ μύρον σου φθονήσας,
Καὶ εἰς τὸν κόλπον μ' ἔθαψα τὰ θάλλοντά σου κάλλη,
Τὸν περωτόν σου ἐραστὴν φθονῶν, μὴ ἀγαπήσας,
Καὶ μὴ ποθῶν τὰς δρόσους σου ἡ ἀηδῶν νὰ ψάλλῃ;

Τίς οἶδε! τὸρα μὴ λυποῦ! μακρὰν σὺ τοῦ βροδῶνος,
Κ' ἐγὼ τῆς στέγης μου μακρὰν, ἐξοριστος καὶ ξένος,
Σὺ ὀλιγώτερον ξηρὸν, κ' ἐγὼ κἂν ὄχι μόνος,
Θὰ ἡμεθα φυγάδες, πλὴν φυγάδες ἠνωμένοι.

Ναὶ, τῆς σβεσθείσης μου χαρᾶς σύμβολον ἐξανθήσαν,
Θὰ μειδιῶμεν κἂν ὁμοῦ, ὡς ἄλλοτ' ἐμειδίᾳς,
Καὶ ἂν χρυσαῖ αἶ ὦραί μου κ' αἶ δρόσοι σου ποτ' ἦσαν
Ὡ! θὰ μᾶς φέρωσι χρυσαῖ ἐνίοτε κἂν μυεῖας.

Βερολίον, Ἰανουάριος 1862.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΒΑΧΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Τοῦ φίλου Α. Β., γένου ποιητοῦ, ἀποδημοῦντος
εἰς Γεωργιανὰρ.

Σοφίας ξένηςνάματα διψήσας,
Καὶ τῆς ἰδέας νὰ γευθῆς ποθήσας
Ἄλλοδαποὺς
Καρπούς,

Ἀπαίρεις, φίλη κορυφή, ἀφήσας
Τὰς Ἑλληνίδας Μούσας καὶ τὸν Φοῖβον,
Μ' ἀλλόθροον τὸν πάτριον ἀμείβων
Καὶ παλαιὸν
Θεόν.

Εὐοίωνόν σοι κ' αἴσιον πᾶν βῆμα!
Κ' ὑπ' ἄκομφον μορφὴν δέχου καὶ σχῆμα
Τῶν ἀσαφῶν
Σοφῶν

Τῆς Γευτονίας τὸ βαθύνον βῆμα.
Μὲ τὸν φλοιὸν μὴ ῥίψης τὸν πυρῆνα.
Μὴ τείνης ὀφθαλμούς πρὸς τὴν Σειρήνα
Ἀπατηλοῦς,
Ἄλλ' οὕς.

Ἄλλὰ καὶ νέφος πᾶν δὲν κρύπτει σέλας,
Οὐδ' ὁ δρυμὸς φωνεῖ τὸν θροῦν ὁ μέλας
Τῆς τοῦ Διὸς
Δρυός.

Ἐνὸς θεοῦ καὶ μόνου τὰς νεφέλας
Διὸς ἢ ὄψις μόνος φωτοδότης
Ὁ παῖς Αἰητοῦς, ὁ πάτριος, φιλότης,
Καὶ παλαιὸς
Θεός.

Ἡ μόν' ἰδέα τοῦ καλοῦ πατρός
Καὶ θαυμασμοῦ σοι ἔστω ἡ ἀρκτῶα
Ὡς σκοπιὰ
Σκιά.

Ἄλλ' ὕπαγε: φιλτέρα ἢ ἐψα
Πατρίς θὰ σὲ δεχθῆ, καὶ τότε πρῶτον
Θὰ θύσῃς εἰς τὸν πάτριον τῶν φώτων
Καὶ παλαιὸν
Θεόν.

Ἀθῆναι, τῆ 5 Αὐγούστου, 1861

Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ.*

Ἐπιστολὴ πρώτη.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Φεβρ. 1863.

Τὸ ἀνώνυμον δὲν εἶναι πάντοτε δεῖγμα ἀτολ-
μίας ὡς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ: χρησιμεύει ἐνίοτε
εἰς τὸ νὰ κρίνωσιν οἱ ἄλλοι μετριοπαθέστερον περὶ

* Τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ἐλάβομεν ἀνωνύμως: δημο-
μοσιεύοντες δὲ ταύτην περιμένομεν καὶ τὰς λοιπὰς. Σ. Δ.